

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!

Alexandru Ioan Cuza

Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite (1859-1862) și al statului național România (1862-1866). Sub domnia sa, s-au pus bazele dezvoltării moderne a națiunii române din punct de vedere economic, social, politic și cultural.

A participat la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova, iar după aceea la mișcarea pentru Unirea Principatelor. La 5 ianuarie 1859 a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie și al Tarii Românești, înfăptuindu-se astfel unirea celor două țări. Devenind domnitor, Cuza a obținut, prin demersurile sale, recunoașterea unirii din partea marilor puteri. În domniei lui Cuza, a fost desăvârșită Unirea Principatelor printr-o serie de acte de guvernământ, ca: contopirea adunătorilor de la Iași și București într-un parlament unic, numirea unui singur guvern și fixarea capitalei noului stat la București (1862).

Întimpinând rezistența guvernului și a Adunării legiuitoare, alcătuite din reprezentanți ai boierimii și marii burghezii, precum și a bisericii, în înfăptuirea unor reforme burgheze, Cuza formează în 1863 un guvern sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu, care realizează secularizarea averilor mănăstirești (decembrie 1863) și dizolvă Adunarea legiuitoare (2 mai 1864). În același an, Cuza supune aprobării poporului, prin plebiscit, o nouă constituție (statut) și o nouă lege electorală, menită să asigure parlamentului o bază mai largă, și decretează (14 august 1864) legea rurală concepută de Kogălniceanu, care, cu toate limitele ei, a reprezentat un moment însemnat în dezvoltarea capitalismului, desființând iobăgia multiseculară. În timpul domniei lui Cuza au fost eliberate eliberate codul civil și codul penal, legea pentru obligativitatea învățământului primar s-au înființat universitățile de la Iași (1860) care îi poartă azi numele și de la București (1864), a fost dezvoltată armata națională etc.

Înfăptuirea celor două mari reforme agrară și electorală, a îndirjit pe reprezentanții boierimii conservatoare, ca și pe exponenții aripii de dreapta a burgheziei, care, uniți într-o coaliție cunoscută în istorie sub denumirea de monstruoasă coaliție, l-au silit să abdice (11 februarie 1866) și au adus în locul său pe printul străin Carol de Hohenzollern. Expulzat, ex-domnitorul și-a petrecut restul vieții în Germania, unde a și murit (1873). A fost înmormântat la mănăstirea sa de la Ruginoasa (reg. Iași). Cuza a intrat în istorie ca o figură de domnitor progresist.